

Arrest

**nr. 67 588 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Gent, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 13 mei 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 februari 2011, in functie van zijn Belgische zoon, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent nam op 13 mei 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 25 mei 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 3 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 3 februari 2011 (datum) door [K. A.] [...] van Turkije nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

- *Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.*

Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd: bewijzen stortingen in het verleden”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsverplichting. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zou hebben nagelaten te bewijzen dat hij vóór zijn aanvraag ten laste was van zijn Belgische zoon.

Dat verzoeker opmerkt dat hij sedert zijn aankomst in België inwoont bij zijn Belgische zoon, de heer [K. A.] (cf. verzoek 9ter Vreemdelingenwet. dd. 28.04.2008 en dd. 26.02.2009).

Dat beiden sedert geruime tijd staan ingeschreven op het zelfde adres.

Dat derhalve verzoeker als ten laste van zijn Belgische zoon dient te worden beschouwd.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden.

Dat verweerder alvorens een beslissing te nemen, een onderzoek diende te verrichten.

Dat immers bij een eenvoudig nazicht van het bevolkings- en vreemdelingenregister verweerder had kunnen vaststellen dat verzoeker sedert zijn aankomst inwoont bij zijn zoon te Gent.

Dat dergelijk nazicht door verweerder niet is gebeurd.

Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoek[er] niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.”

2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen het volgende:

“Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om [hem] toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

[...]

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

[...]

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het verblijfsrecht aan verzoeker werd geweigerd omdat hij niet de vereiste documenten heeft voorgelegd om te bewijzen dat hij ten laste is/was van de referentiepersoon.

Niettegenstaande [hem] bij het indienen van de aanvraag op 29.10.2010 werd gevraagd om binnen de 3 maanden bewijzen van stortingen in het verleden voor te leggen, heeft [hij] dit nagelaten.

[...]”

2.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), uiteengezet dat verzoeker heeft nagelaten om binnen de vooropgestelde termijn de gevraagde documenten – met name bewijzen van stortingen in het verleden – over te leggen en derhalve niet alle overtuigingsstukken heeft aangebracht die toelaten vast te stellen of hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

De Raad wijst er voorts op dat verweerder niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of verzoeker voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden, doch slechts kan beoordelen of verzoeker zelf de vereiste stukken heeft aangebracht om aan te tonen dat hij aan deze voorwaarden voldoet. De beperking van de bevoegdheid van verweerder vloeit voort uit artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, bepaling waarnaar in de bestreden beslissing expliciet wordt verwezen. Pas nadat de vereiste overtuigingsstukken werden overgemaakt kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort, overeenkomstig artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, tot de bevoegdheid van de bevoegde minister of diens gemachtigde. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen komt het verweerder derhalve enkel toe om na te gaan of er voldoende en bewijskrachtige stukken werden neergelegd om het bevoegde bestuur vervolgens toe te laten te oordelen of de verblijfsaanvraag kan ingewilligd worden. In de bestreden beslissing wordt dan ook gesteld dat verzoeker niet heeft “aange-toond” dat hij zich in de voorwaarden bevindt om van een verblijfsrecht te genieten en wordt geduid welke overtuigingsstukken ontbreken. Waar verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom hij “niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie”, vertrekt hij dan ook van een foutieve beoordeling van de bevoegdheid van verweerder.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2. Waar verzoeker aanvoert dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van een schending van de (materiële) motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat uit een gezamenlijke lezing van de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° en § 4 en van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zoals deze van toepassing waren op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, volgt dat verzoeker een verblijfsrecht als bloedverwant in de opgaande lijn van een Belgische onderdaan kan laten gelden indien hij ten laste is van deze Belgische onderdaan en zich bij hem voegt of hem begeleidt.

Het komt toe aan de vreemdeling die van oordeel is dat hij op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° en § 4, samen gelezen met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, over een verblijfsrecht beschikt om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die voortvloeien uit voormelde wetsbepalingen.

Artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 stelt in dit verband:

“§ 1.- Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschap of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvraag door middel van de bijlage 19ter.

(...)

§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. (...)"

Het bewijs vermeld in artikel 50, § 2, 6°, d) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 heeft betrekking op het bewijs dat de bloedverwant in opgaande lijn ten laste is van de persoon die hij begeleidt of vervoegt. Documenten die het bewijs leveren van het '*ten laste zijn*' zijn documenten die de bevoegde overheid in de mogelijkheid stellen om te verifiëren of de aanvrager de materiële ondersteuning van het familielid nodig heeft teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in zijn land van herkomst (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05).

Op grond van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dient het gemeentebestuur derhalve een verblijfsaanvraag te weigeren indien de aanvrager binnen de drie maanden na zijn aanvraag geen bewijs overmaakt dat toelaat te beoordelen of hij ten laste is van de persoon die hij begeleidt of vervoegt.

Verzoeker betwist in wezen het motief dat ten grondslag ligt aan de bestreden beslissing, met name de vaststelling dat hij heeft nagelaten voldoende en bewijskrachtige stukken die aantonen dat hij ten laste is van zijn Belgische zoon over te maken en meer specifiek dat hij geen bewijzen van stortingen in het verleden overlegde, niet.

Verzoeker voert aan dat hij sinds zijn aankomst in België inwoont bij zijn Belgische zoon. De Raad merkt evenwel op dat het gegeven dat verzoeker bij zijn zoon logeert tijdens zijn verblijf in het Rijk niet automatisch impliceert dat hij in zijn land van herkomst de materiële ondersteuning van zijn zoon zou nodig hebben teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien en dat hij aldaar niet zou kunnen voorzien in zijn eigen levensonderhoud of niet zou kunnen genieten van een vervangingsinkomen. Het is in voorliggende zaak derhalve niet kennelijk onredelijk dat verweerder het gegeven dat verzoeker op hetzelfde adres als zijn zoon verbleef niet bij het nemen van de bestreden beslissing betrok. Verzoeker verwijst verder nog naar door hem ingediende aanvragen om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk, doch uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat deze aanvragen om machtiging tot verblijf werden overgemaakt aan verweerder in het kader van de verblijfsaanvraag. Verweerder kon met deze aanvragen dan ook geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat hij deze gegevens niet correct heeft beoordeeld of dat hij op onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

2.3.3. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de zorgvuldigheidsverplichting miskend werd omdat verweerder zelf geen onderzoek verrichtte. Er dient immers te worden benadrukt dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren en dat het bestuur niet in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken moet verzamelen. Tevens moet worden gesteld dat verzoeker de mogelijkheid geboden werd om zijn aanvraag te onderbouwen met alle nodige bewijsstukken en dat verweerder hem uitdrukkelijk meedeelde welke documenten hij diende voor te leggen. Uit het gegeven dat verzoeker zelf in gebreke bleef om de noodzakelijke overtuigingsstukken bij zijn verblijfsaanvraag te voegen kan afgeleid worden dat hij zelf nalatig was of zich onvoldoende informeerde, doch blijkt geenszins dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen of de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid. Er dient daarnaast nogmaals te worden toegelicht dat het gegeven dat verzoeker bij zijn zoon logeert tijdens zijn verblijf in het Rijk niet impliceert dat hij in zijn land van herkomst de materiële ondersteuning van zijn zoon zou nodig hebben om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Daarenboven moet worden geduïd dat verzoeker dit gegeven ook niet uitdrukkelijk aanbracht ter onderbouwing van zijn verblijfsaanvraag. Het niet in aanmerking nemen van het gegeven dat verzoeker op hetzelfde adres als zijn zoon verblijft laat in casu dan ook niet toe te besluiten dat er sprake zou zijn van een onzorgvuldige besluitvorming.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen geground middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK